

LES DESCOBERTES DE LA FIRA

D. V.

Zoobazar

► El grup Zoobazar va omplir ahir a la tarda El Sielu de Manresa. El quartet va interpretar un repertori en el qual van abordar des del folklore ibèric i turc, passant pel grec, el balcànic i el nord-africà, tot fusionant-ho amb rock, funk i jazz.

MIREIA ARSO

«Acorar»

► Ha estat la perla de la fira, que va emocionar els espectadors que van assistir les tres funcions programades ahir, als Carlins. Toni Gomila, intèrpret i autor del monòleg dirigit per Rafael Duran, parteix d'una jornada de matances a Mallorca.

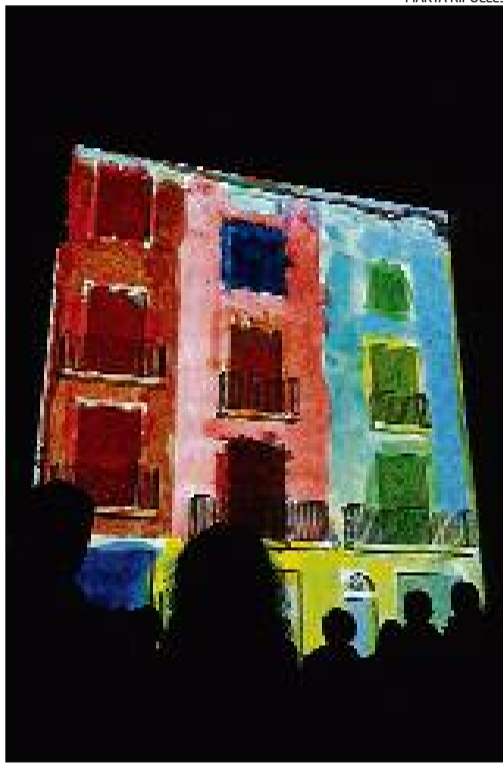
D. V.

Riu

► La Taverna de Sant Domènec va combinar ahir al vespre les begudes de la terra amb la música dels joves Riu. El grup va tornar a fira, després de ser premiat l'any passat, i va presentar el seu disc *Amb canya*.

SALVADOR REDÓ

MARTA RIPOLLÉS

El 'mapping' es va projectar en una façana

SALVADOR REDÓ

MIREIA ARSO

Actuació de la Coordinadora de Balls de Bastons de Catalunya al passeig Pere III

Quan un concert és una odissea

► Els corsos Tempvs Fvgit van superar tota mena d'entrebancs per poder ser a Manresa

MARC SERENA | MANRESA

Hi ha vegades que tot costa més del normal. Això és el que els va passar als components de la formació de polifonia corsa Tempvs Fvgit. El concert de divendres a la nit a La Seu de Manresa va ser una aplaudida exhibició de sensibilitat i tradició, però l'abans i el després... una gimcana. D'entrada, perquè ells són sis, però un dels components no va poder assistir a la fira per problemes familiars. Els cinc que quedaven es van trobar amb retards amb els avions i gairebé ni arriben. Amb les presses es van oblidar el seu únic instrument, el diapasó, però ho van superar gràcies a l'iPhonè, que per segons que és com una navalla suïssa.

El recital va acabar sent un petit parèntesi, tot i que el tècnic els

va apagar les llums en el moment menys esperat i només tenien per a beure unes incòmodes ampolles de litre i mig. El públic també va respirar, assegut en una trentena de bancs d'esquena a l'altar. El seu repertori, en bona part religiós, va encaixar-hi de meravella.

Acabada l'actuació, un periodista txec habitual de la fira els volia fer unes preguntes. Ells només parlen cors i francès, però amb voluntat es van entendre.

L'entrevista es va acabar perquè volien tancar les llums de La Seu. De sobte es van trobar al carrer, carregats de maletes, i amb tan sols una mena de val que els convidava a sopar a l'escola Renaixença abans de les onze. Eren tres quarts.

«Demanem un taxi?», es van preguntar. Abans de descobrir com, van decidir desxifrar el mapa en català que els havien donat i crear la ciutat sense paraigües mentre plovia. Estaven d'humor i encara es van aturar a fotografiar l'estelada de l'ajuntament.

Quan van veure, en la nit, una llum encesa a l'edifici que assenyalava al mapa, van tornar a respirar. Un bon plat de botifarres els va reconciliar amb la Mediterrània sencera. Només els quedava descobrir com arribar a l'hotel. Recordaven el nom... Cardona?

Una cobla... que olé!

Crònica

MARC SERENA | MANRESA

El millor que li pot passar a la fira és que es converteixi en un lloc on hi passen coses úniques com la d'ahir a la tarda. El flamenc i la cobla es van trobar i, a la cita, s'hi va afegir el trompetista sard Paolo Fresu, un dels grans del jazz europeu.

El resultat? Una petita delicadesa convidada a fer forat amb l'etiqueta de *world music* per tot el món.

Els amfitrions eren la Cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona, que després dels seus projectes amb Roger Mas i Pascal Comelade, s'han convertit en la més solvent del país.

Aquesta vegada assumien un nou repte: fer tàndem amb el guitarrista Niño Josele, amb qui ja van estrenar-se el passat mes de febrer a l'Auditori de Barcelona.

A la festa s'hi afegia Paolo Fresu, amb qui es van veure per primera vegada ahir a la tarda. L'assaig que van fer al teatre Kursaal una estona abans va ser l'únic.

Això no va ser un inconvenient per-

què la quinzena de músics que hi havia a l'escenari anessin a l'una amb peces com *El noi de la mare*, *Cançó i dansa* de Frederic Mompou o *Cabo de Gata*, escrita pel mateix Josele per evocar la seva Almeria natal.

La sonsònia final era una mena de flamenc *jazzy* on la cobla feia les funcions de *big band*, amb protagonisme especial pel saxofonista (segueixin-li la pista) Gabriel Amargant.

La intenció de tots plegats és que el triangle sonor es pugui tornar repetir o que, almenys, en quedi constància discogràfica.

Mentre no arribi... Això, olé!

SALVADOR REDÓ

Tempvs Fvgit va cantar a cappella a la basílica de la Seu de Manresa